

ἀπήντησεν ἀμέσως μία ἄλλη φωνή.
 — Πέντε χιλιάδες.
 — Πέντε χιλιάδες πεντακόσια.
 — Ἐξ χιλιάδες.
 Ὅταν ἐφθασαν εἰς αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, ὁ ὑπερθεματισμὸς ἐμαρτίασε τὸν δρόμον του.
 — Ἐξ χιλιάδες ἑκατόν, ἀπετόλμησε νὰ προσέβη μία κομψὴ κυρία.
 — Ἐξ χιλιάδες διακόσια, παρενέβη νὰ εἰπῇ ἕνας ἀσπρομάλλης, παππούς ὡς ἐφαίνετο, ἀπὸ τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐκρατεῖτο σφικτὰ ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι δώδεκα ἐτῶν.
 Καί, ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ἀγων παρετάθη αὐξάνων τὴν τιμὴν τοῦ μουσικοῦ ὄργανου κατὰ ποσὰ ἀντιστρόφως ἀνάλογα τῆς ὀλικῆς τιμῆς, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὰς ἐπτὰ χιλιάδας καὶ τριακόσια φράγκα.
 Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἦτο τεραστίως μεγάλη, ἔστω καὶ διὰ πιάνο ἐρχόμενον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.
 Ὁ ἐπίτροπος ἐκρυσσε τὰ δύο πρῶτα κτυπήματα τοῦ σφυρίου ἐν τῷ μέσῳ ἀγωνιώδους σιωπῆς. Ἐπειτα ὕψωσε τὸ σφυρί του διὰ τρίτην φοράν.
 — Δέκα χιλιάδες! ἔκραξε μία ἀνδρική φωνή, φωνὴ συνηθισμένη νὰ δίδῃ προσταγμάτα.
 Ὅλοι ἐγύρισαν νὰ ἰδοῦν, κυριευμένοι ἀπὸ βαθεῖαν κατάπληξιν. Ὁ ὀμιλήσας ἦτο ὁ Ροβέρτος Σουρκοῦφ, αὐτὸς καὶ κανεὶς ἄλλος.
 Καί, ἐμπρὸς εἰς τὸ τεράστιον ἐκεῖνο ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐφάνη εἰς ὅλους δυσανάλογον πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τοῦ ἐμπορεύματος, ὁ συναγωνισμὸς ἐπαυσε, τὸ ὄργανον κάτεκρυφθῆ εἰς τὸν καταδρόμειον.
 Αὐτὸ ὅμως ἄλλα δὲν ἔκαμε παρὰ νὰ ἐρεθίσῃ τὴν περιέργειαν τῶν θεατῶν. Τὰ σχόλια, αἱ ὑποθέσεις, ἡ κακογλωσσία, ἐπῆραν κ' ἔδωσαν.
 — Ὁ Σουρκοῦφ ἀνεβάζει τὴν τιμὴν, καὶ τὸ παίρνει κι' ὅλα!
 — Καὶ δὲν τὴν ἀνεβάζει λίγο-λίγο. Ἀλλὰ σχεδὸν διὰ διπλά. . . Ὅα εἶνε τρελλός, βέβαια.
 — Δέκα χιλιάδες φράγκα, γιὰ ἕνα πιάνο! Αὐτὸ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς.
 — Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃ τάχα τὸ πιάνο, αὐτὸς ὁ θαλασσόλυκος;
 — Δὲν πιστεύω νὰ τὸ θέλῃ, γιὰ νὰ παῖξῃ μέσα στὸν Βρυκόλακα! . .
 — Ποῖος ξέρει; Τὸ θέλει ἴσως γιὰ νὰ κάμῃ τὸ πλήρωμά του νὰ χορεύῃ.
 — Σὰν νὰ μὴν ἐχόρευε τὸ πλήρωμά του, καὶ μ' ἄλλου εἶδους μουσικὴ μάλιστα.
 — Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν, ἐπρόσθεσε κάποιος ἄλλος, ὅτι ἔχει κι' ὅλας ἄλλο ἕνα, ὅμοιον μ' αὐτὸ, ποῦ τὸ ἐπῆρε εἰς τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν λείαν. . .
 Νέα κατάπληξις εἰς τὸ ἀκρατήριον.

— Μπα! μήπως ἔχει σκοπὸν νὰ ἰδρῶσῃ κατὰσχημα πωλήσεως μουσικῶν ὀργάνων;
 Καὶ γέλια ἀκράτητα συνώδευσαν αὐτὴν τὴν ἀστεῖαν σκέψιν.
 Ἡ σιωπὴ ὅμως γρήγορα ἐπανῆλθεν. Εἶδαν τὸν καταδρόμειον ν' ἀναβαίνει εἰς τὸ βῆμα τοῦ κήρυκος. Ὁ Μαλουίνος ἀπεκαλύφθη καὶ ἔκαμε τὴν ἐξῆς σύντομον ἀγόρευσιν:
 — Κύριοι, καὶ σεῖς πρὸ πάντων, κυρίαί μου, συγχωρήσατέ με διὰ τὴν ἀδικίαν ποῦ κάμνω εἰς τὰ μουσικά σας τάλαντα, ἀπάγων ἀπὸ ἐδῶ αὐτὸ τὸ πιάνο. Ἔχω δώσει τὸν λόγον μου, καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Διὰ νὰ κάμνω τοὺς Ἀγγλοὺς εἰς χορεύουσι, ἔχω ἐγὼ τὰ κανόνια τοῦ Βρυκόλακος, τῆς Ἀγίας Ἀννας καὶ τῆς Ἑλλίδος. Ὑπεσχέθη ὅμως εἰς τὰς γυναῖκάς των ἐν ἐνθύμιον ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας. Δι' αὐτὸ σὰς ἀπάγω τοῦτο τὸ πιάνο. . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'
Η ΛΑΙΑΝ ΣΤΑΓΧΩΠ

Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν λαμπρὰ ἐσπερὶς ἐδίδετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ τῆς Μαδράς.
 Ὅλοι αἱ ἐπισημότητες τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ, οἱ προεξέχοντες μεταξὺ τῶν ἀποίκων καὶ τῶν μεγαλεμπόρων εἶχαν συναντηθῆ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου καὶ τὰς σκιερὰς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου. Ἡ λαίδη Βλάχγουδ ὑπεδέχετο τοὺς καλεσμένους τῆς μετ' ὅλην τὴν θελητικὴν χάριν νέας καὶ κομψῆς γυναικὸς τοῦ κόσμου, μετ' ἡν ἀριστοκρατικὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων τῆς. Ἐσκόρπιζε τὰ μειδιάματα, εἶχε διὰ τὸν καθένα καὶ μίαν φιλόφροναν λέξιν, ἐνθυμιζούσα εἰς τοῦτον μίαν ἀνδραγαθίαν του, δεικνύουσα εἰς τὸν ἄλλον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις του ἢ διὰ τὰς ἐλπίδας του ὡς καλλιεργητοῦ. Ἐπῆγαινεν ἀπὸ τὸν ἕνα ὄμιλον εἰς τὸν ἄλλον, ἐνῶ τὰ ψιθυρίσματα τοῦ θαυμασμοῦ τῆς ἦνοιαν καὶ ἔκλειαν τὸν δρόμον τῆς. Ἐφερε μαζὶ τῆς τὴν φαιδρότητα, κ' ἔκαμνε τὸ πνεῦμα τῶν παρισταμένων ν' ἀναβλύζῃ καὶ νὰ ἐπιδεικνύεται διὰ νὰ τὴν συγχαρῇ καὶ νὰ τὴν κολακεύσῃ.
 Ἡ ἐσπερὶς ἐκεῖνη ἐδίδετο εἰς τοὺς θαυμαστοὺς κήπους τοῦ διοικητηρίου πρὸς τιμὴν τῆς λαίδης Σταγγωπ, παιδικῆς φίλης καὶ συγγενοῦς ἐν ταῦτῳ τῆς λαίδης Βλάχγουδ.
 Ὅλοι οἱ καλεσμένοι εἶχαν ἔλθῃ πλέον, καὶ ἀκόμη ἐπερίμεναν τὴν ἐμφάνισιν ἐκείνης τῆς νέας πατριίδας, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ διάσημος εἰς τὴν πόλιν μετὰ τὰς τελευταίας θαλασσινάς περιπετείας τῆς.
 Αἱ ἀπιθανώτεροι φῆμαι καὶ ὑποθέ-

σεις ἐκυκλοφόρουσαν διὰ λογαριασμὸν τῆς, καὶ ἡ περιέργεια εἶχε τὸσον μᾶλλον κορυφωθῆ, καθ' ὅσον εἶχε παρέλθῃ μὴν ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποβιβάσεώς τῆς εἰς τὴν Μαδράς, καὶ κανεὶς δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ ἀκόμη.
 Πραγματικῶς ἡ λαίδη Σταγγωπ, μόλις ἀπεβιβάσθη καὶ κατέλυσε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ, ὅπου ἡ φίλη τῆς τὴν ὑπεδέχθη μ' ὄλην τὴν θερμότητα τῆς φιλίας τῆς, δὲν ἄφισε νὰ περάσῃ μία ὥρα καὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ ἔμενε μαζὶ τῆς παρὰ μίαν ἢ δύο μόνον ἡμέρας, διότι ἐσκόπευε ν' ἀναχωρήσῃ τὸ ταχύτερον διὰ τὴν Οὐτακαμὸνδην.
 — Ὡ! θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ τί θέλεις νὰ κάμῃς εἰς ἐκεῖνον τὸν ἐρημον τόπον, ὅπου ἐγὼ δὲν ἔχω ποτὲ πατήσῃ τὸ πόδι μου;
 Τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς ταξειδιωτρίδας ἔγινε σοβαρόν.
 — Ἔχω ὑποσχεθῆ, εἶπε νὰ κάμω αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν, ἀμα συνέλθω ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου, καὶ βλέπω ὅτι μεθαύριον θὰ εἶμαι τελείως εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.
 — Τούλάχιστον, τὴν εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡ φίλη τῆς, κάπως πεισιμωμένῃ, —τούλάχιστον θὰ μοῦ εἰπῆς εἰς ποῖον ἔχεις δώσει αὐτὴν τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν;
 — Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ λαίδη Σταγγωπ τὴν ἐγὼ δώσει εἰς ἕνα μικρὸν Γάλλον ναυτίπαιδα, ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὸ πλῆρωμα τοῦ Σουρκοῦφ.
 — Μὲ περιπαίξεις, Λίλη;
 — Καθόλου, φιλότατή μου. Αὐτὸς ὁ μικρὸς ναυτόπαις ὀνομάζεται Γουλιέλμος Τερνάν. Εἶνε ἀπὸ μίαν πολὺ καλὴν οἰκογένειαν τῆς Βρετανίας. Ὁ πατέρας του ἀπέθανεν εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Αὐτὸς ὁ μικρὸς ἔχει ἀναχωρήσῃ πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ αὐτὸς μετὰ παρεκάλεσε νὰ φέρω τὰ νέα του εἰς τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ κατοικοῦν ἐδῶ, κοντὰ εἰς τὴν Μανδράς.
 — Λοιπὸν, χάριν αὐτῶν τῶν Γάλλων λέγεις νὰ μ' ἀφίσῃς τὸσον γρήγορα, Λίλη;
 — Ἀπὸ ἐσὲ ν' ἀκούω αὐτὰ τὰ λόγια, Μαίρη; Βεβαίως αἰσθάνομαι ὅτι ἔγω καθήκον νὰ ἐπικλέσω τὸ ταχύτερον τὴν ὑπόσχεσίν μου, διότι τὴν ἔδωσα εἰς Γάλλους, δηλαδή εἰς ἐχθροὺς μὲν, ἀλλὰ ἐχθροὺς γενναίους καὶ ἀγαθοὺς.
 Τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς Ἀγγλίδος ἔχαρακτήριζαν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν τῆς, ἐποχὴν μεγάλην, ὅποτε ὁ ἀγριὸς καὶ ἀνηλεὲς πόλεμος δὲν ἀπέκλειε τὰ ἱστορικὰ αἰσθήματα.
 Ἡ Λαίδη Βλάχγουδ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς. Ἔστεινε δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν φίλην τῆς.
 (Ἐπεται συνέχεια) **ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**
 (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιέρου Μαίλ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΑΛΑΙΑΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑΙ



Ἀγαπητοί μοι,
 Ἡ Ν. περασμένην ἐβδομάδα ἐτάξεί-
 δευα πάλιν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἐπρόκειτο νὰ παραλάβω τὴν οἰκογένειάν μου ποῦ τὴν εἶχα ἀφίσῃ ἐκεῖ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας, καὶ νὰ τὴν φέρω ὀπίσω εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν φοῦρνον τὸν γενέθλιον. . . Μετ' ἡν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἐπρόκειτο νὰ δροσιθῶ ὀλίγον κ' ἐγὼ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐκινδύνευσα νὰ δροσιθῶ πέραν τοῦ δέοντος, διότι ἡ φοβερὰ ἐκεῖνη χαλαρο-
 θελλοπλημμύρα τῆς Δευτέρας μ' εὔρε καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεβιβάζομην εἰς τὸ ἀνμόπλιον. Ὅπως ὅλοι οἱ ἐπιβάται τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὑπέφερα πολὺ κ' ἐφοβήθη διὰ τὸ ταξίδι περισσώτερον. Ἀλλ' ἄν' ὁ ἀέρας ἐκόπασεν ἀμέσως καὶ τὸ βρόχινον νερὸν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ὡς λάδι. Εἴχαμεν ἄκραν γαλήνην, γλυκεῖαν βροδυὰν καὶ ὠραῖον φεγγαράκι. Ἐλεγα δὲ ὅτι ἂν εἶχα καὶ καλὴν ἀντροφιάν, τὸ ταξίδι μου θὰ ἦτο θαυμάσιον.
 Δυστυχῶς, ἀπὸ τοὺς συνταξειδιώτας μου δὲν ἐγνώριζα—ἐνόμιζα τούλάχιστον ὅτι δὲν ἐγνώριζα κανένα. . . Καὶ ἦσαν τότε πολλοὶ! Τόσοι καλαὶ οἰκογένειαι, μετὰ παιδιὰ καὶ κορίτσια κάθε ηλικίας! Πόσα ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ ἦσαν συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως! Τί κρῖμα νὰ μὴν εἰσφίσκται κανεὶς νὰ μοῦ τὰ συστήσῃ, ἢ τούλάχιστον νὰ προσφέρῃ τὸνομά μου ἐμπρὸς των διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὰ περισσότερα θὰ ἤρχοντο τότε νὰ συστηθῶν ἴσως μόνον των.
 Ἐ, λοιπὸν! αὐτὸ σιγά-σιγά ἔγινε τὸ ταξίδι μας ἐβόσταξεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀλλὰ πρὶν περάσωσι αἱ δεκαπέντε, εἶχα γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐπιβατῶν ὄλον τὸν διαπλαστικὸν μικρόκομον, καὶ κάθε ὥραν, καὶ παντοῦ, εἰς τὸ κατόστρωμα, εἰς τὴν αἰθουραν, εἰς τὴν γέφυραν, εἰς τὸ τραπέζι, εἶχα ὠραῖαν συντροφίαν καὶ εὐχάριστον συνομιλίαν.
 Νὰ σὰς εἰπῶ πῶς ἔγινεν ἡ ἀρχή. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ἦτο ἕνας φίλος μου, διαπρεπῆς μεταξὺ τῶν νέων ἀρχιτεκτόνων—καὶ, ὅπως ὅλοι οἱ διαπρεπεῖς νέοι εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, παλαιὸς καὶ θερμὸς φίλος τῆς Διαπλάσεως—τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα ἰδῆ ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς. Ὅταν κατόπιν συνητήθημεν εἰς τὸ καπνιστήριον, ὁ φίλος μου ἐπρόφερε δυνατὰ τὸνομά μου καὶ μετὰ ἡρώτησε

τί κάμνει ἡ Διάπλασις. Φυσικὰ ἦσαν καὶ ἄλλοι γύρω μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, διότι τὸ καπνιστήριον εἶνε καὶ ἡ εἴσοδος τῆς πρώτης θέσεως καὶ τὸ πέρασμα ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε πάντοτε ζωηρόν. Ὁ πρῶτος μικρὸς ποῦ ἤκουσε τὸνομά μου, μ' ἐκύτταξε μετὰ ἐκπληξίν καὶ μετὰ χαρὰν. ἦτο συνδρομητής. Καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν μ' ἐπληρώσασε:
 — Εἴθε ὁ κύριος Φαίδων;
 — Ναί καὶ σύ;
 — Εἶμαι ἡ Εὐδαίωτος Καρδία.
 — Ἄ, χαίρω πολὺ. Καὶ ποῦ πηγαίνεις;
 — Κ' ἐγὼ ἐστὶ Ζάκυνθο. . . ἔχω ἐκεῖ ἕνα θεῖο. . .
 — Ἄ, ἔτσι;
 — Ἔχω μάλιστα καὶ μίαν ἐξαδέλφη τῆς ηλικίας μου, ποῦ σκοπεύω νὰ τὴν ξεσπαθῶσω. . .
 — Μπράβο! Ἄλλο τίποτε;
 — Πῶς μ' ἀρέσουν αἱ Ἀθηναῖκαι Ἐπιστολαί! . . Ἀλήθεια, τώρα ποῦ θὰ λείπετε, ποῖος θὰ γράφῃ;
 — Μά. . . ἐγὼ. . . θὰ στείλω ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο. . .
 — Ὅτε λοιπὸν θὰ εἶνε Ζακυνθῖναι ἐπιστολαί.
 — Ἀκριβῶς.
 Ἡ συνομιλία μας ἐξηκολούθησε, ἀλλὰ τὸ «μυστικόν» διεδόθη ἀνὰ τὸν μικρόκομον ἀμέσως. Τὴν πρώτην γνωριμίαν ἠκολούθησε δευτέρα, τὴν δευτέραν τρίτη καὶ οὕτω καθεξῆς. Καθὼς σὰς ἔλεγα παραπάνω, εἰς τὸ βαπόρι δὲν ὑπῆρχε μετ' ὀλίγον συνδρομητῆς ἢ συνδρομητρίδας τῆς Διαπλάσεως, ποῦ νὰ μὴ ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν Φαίδωνα. Εἰς τὸ τραπέζι, ποῦ ἐστήθη ἐπάνω εἰς τὸ κατόστρωμα καὶ ἦτο ἀρκετὰ μεγάλο, εἶχα συνεννοήσεις εἰς ὅλα τὰ σημεῖα καὶ εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Παντοῦ φίλοι. Καὶ τί φίλοι! Φίλοι ἀγαπητοὶ καὶ παλαιοί, —ἀδιάφορον ἂν πρὸ μιᾶς ὥρας ἀκόμη δὲν ἐγνωρίζομεθα. . . Φίλοι μετὰ τοὺς ὁποῖους εἶχαμεν νὰ εἰπωμεν χίλια πράγματα εὐχαρίστα καὶ ἐνδιαφέροντα φίλοι μετὰ τοὺς ὁποῖους πνευματικῶς—δηλαδή πραγματικῶς, — εἶμεθα στενωτάτα συνδεδεμένοι ἀπὸ χρόνια. . . Οὕτω, χάρις εἰς τὴν Διάπλασιν, ἔκαμα αὐτὴν τὴν φοράν ἕνα ὠραῖον καὶ ἀλησμόνητον ταξίδι. Διότι εἶχα πᾶν ὅ,τι χρειάζεται: ἄκραν γαλήνην, ὠραῖον φεγγαράκι, καὶ τὴν ὠραιότεραν συντροφίαν τοῦ κόσμου.
 Καὶ θὰ τελειώσω μετὰ μίαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει κυρίως τοὺς καταγινόμενους πρὸ καιροῦ—ἀλλ' εἰς μίαν—νὰνακαλύψουν τὸ ὄνομα μιᾶς φίλης μας, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζουν παρὰ μόνον τὸ ψευδώνυμον. Λοιπὸν, εἰς τὸ ταξίδι αὐτὸ ἐγνώρισα ἕνα νέον σπουδαστήν, πρῶτην συνδρομητῆν τῆς Διαπλάσεως, ὁ ὁποῖος ἐξακολούθει νὰ λαμβάνη

τὸ φύλλον χάριν τῆς ἀδελφῆς του. Καὶ κατὰ τὴν συνομιλίαν μας ἀνεκάλυψα ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶνε πρῶτος ἐξαδέλφος τοῦ εὐφυστάτου ἐκεῖνου Κιουνοῦ Ντόμιου, διὰ τὸ ὅποῖον μάλιστα ὀμιλήσαμεν πολὺ. Ἐ, τί λέτε, ἀγαπητοὶ ψευδωνυμοῦ; σὺ προπάντων, Δούμισσα τῶν Σαλώνων, καὶ σὺ Κροβλή, καὶ σὺ, Διακοθίεσσα Ἀσσακείας; Βίμπορεῖ νὰ βγῇ τίποτε ἀπὸ τὴν πληροφορίαν μου;
 Δὲν τὸ πιστεύω. . . καὶ δι' αὐτὸ, βλέπετε, σὰς τὴν ἔδωσα πρὶν νὰ τὴν ζητήσετε!
 Σὰς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΕΧΘΡΑ

Ἐνας ἄνθρωπος, πιασμένος ἀπὸ τὰ λεπτὰ καὶ εὐθραυστα κλαδάκια ἐνὸς θάμνου, παλαίει καὶ αγωνίζεται εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Κινδυνεύει νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ γίνῃ κομμάτι εἰς τὸν καταρρακτῆν.
 Εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἡ μητέρα του, οἱ συγγενεὶς του, οἱ φίλοι του, στέκονται κίτρινοι ἀπὸ τὴν αγωνίαν, διότι δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν βοηθήσουν. Νὰ περάσωσι κολυμβῶντες, εἶνε ἀδύνατον τὸ ρεῦμα θὰ τοὺς παρασύρῃ. Καὶ δὲν μένει ἄλλος δρόμος, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸν ἀμοῖρον ἐκεῖνον, παρὰ δύο χαλύβδινα σύρματα στενὰ καὶ σιλιπνά, σὰν λεπίδες σπαθιδῶν, ποῦ ἐνόνουν τὰς δύο ὄχθας καὶ φαίνονται σὰν νὰ ἐνώνωνται καὶ αὐτὰ εἰς τὴν ἄκραν των.
 Ὅτε φίλος οὐτε συγγενεὶς αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδίαν του τὸ θάρρος νὰ δοκιμάσῃ τὴν διάβασιν. Μόνον τρελλὸς εἰμπορεῖ νὰ τολμήσῃ καὶ νὰ πατήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα μετάλλια σύρματα, τὰ κρεμασμένα ἐπὶ τῆς ἀδύσου. Καὶ ὅμως ἡ μητέρα του δὲν εἶδε τὸν κίνδυνον, δὲν εἶδε παρὰ τὸ παιδί τῆς, κ' ἐπροχώρησεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὴν ἐπίασεν ὁ ἴλιγγος καὶ τὴν ἐσταμάτησεν. Εἶδε τότε τὴν ἀδυναμίαν τῆς, —καὶ αἱ φωναὶ τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τὴν ἔκαμαν νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, εἰς τὴν ὄχθην τῆς.
 Καὶ τώρα, ὅλοι βλέπουν ἐκεῖνον τὸν ἀμοῖρον νὰ ἐξαντληθῆ μετὰ τὸν μάταιον ἀγῶνά του διὰ νὰ συγκρατηθῇ εἰς τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸν λεπτὸν θάμνον, καὶ τὸν θεωροῦν χαρμένον, νεκρόν. . .
 Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, βλέπουν κ' ἐμφανίζεται ἡ Ἐχθρα, διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐχθρούς. Καὶ ὅ,τι οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐπιχειρήσουν, αὐτὴ τὸ κάμνει. Προχωρεῖ μετὰ βῆμα σταθερόν, χωρὶς νὰ φοβηθῇ καὶ νὰ κλονισθῇ, ἐπάνω εἰς τὰ δύο λεπτὰ σύρματα τὰ ἀναίσθητα μάτια τῆς δὲν βλέπουν οὔτε τὸ ρεῦμα ποῦ ἀφρίζει καὶ

μουγγρίζει, ούτε τον χάλυβα που λυγίζεται και φεβερίζει να κοπή. Βλέπουν τον άνθρωπον, — τον άνθρωπον, που τρελώς πλέον από την απελπισίαν, χωρίς να βγάλη φωνή από τα χείλη του, άφισε τα κλαδάκια κ' έχάθη εις τὸ ρεῦμα, όταν εἶδε τὴν "Εχθραν να τὸν πληραιάζει...

Αὐτὴ ἐστάθη μίαν στιγμὴν κ' ἐκύτταξε τὸ ἀνάβρασμα τοῦ νεροῦ, καὶ ἔπειτα ἐτράβηξε τὸν δρόμον τῆς εἰς τὸν κόσμον.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
ΤΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

"Αμα άκουσε ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ θεὸς τῆς νὰ τὴν πάρῃ, ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Δὲν ἐπέταξε ὁμῶς, διότι δὲν εἶχε φτερά. Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμῆσῃ. Ἐπῆγε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς:

— "Αχ! ἡ καϊμένη ἐγώ! ἄχ! ἡ καϊμένη ἐγώ! — ἐφώναζε κ' ἐγελοῦσε.

— Καλέ, δὲν εἶσθε διόλου καϊμένη! τῆς εἶπε ἡ Μπεμπέκα. "Ακουσα ἐγὼ τὴν κυρία διευθύντρια, ποῦ μιλοῦσε μὲ τὴν κυρία Θελεξινόν, καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ τὰ ὠραία φορέματα ποῦ θὰ φορέσετε, ἄμα πᾶτε νὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὸ παλάτι.

— "Αχ! ἡ καϊμένη ἐγώ! Καὶ λέτε τάχα πῶς θὰ παραγγεῖλουνε πολλὰ φορέματα γιὰ μένα στὴ μοδίστρα;

— Οοὐ! ἕνα σωρὸ, καὶ μὲ λογιῆς-λογιῆς χρώματα καὶ σχέδια, ἄλλα μὲ μανίγια καὶ κλειστά, ἄλλα χωρὶς μανίγια κ' ἀνοικτὰ στὸ λαιμό.

— "Ω, ὦ! χωρὶς μανίγια, δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ κυρία διευθύντρια.

— Πῶς ὄχι; Στὸ παλάτι, δὲν πηγαίνουν μὲ κλειστά ρούχα! Πρέπει νὰ εἶνε ἀνοικτὰ, νὰ φαίνεται ὁ λαιμός, νὰ φαίνωνται τὰ μπράτσα. Καὶ σεῖς ποῦ ἔχετε τόσο ὠραῖο δέσμα! Δὲν εἶν' ἀλήθεια, κορίτσια, πῶς ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ θὰ εἶνε πολὺ εὐμορφὴ μὲ φόρεμα χοροῦ; "Α! θὰ ἦτανε κρίμα νὰ μὴν τὸ φορέσετε!

— Μά... νὰ σας 'πῶ, ἂν θελήσῃ ἡ

κυρία διευθύντρια νὰ μοῦ τὸ κάμῃ...

— Μά, ἀφοῦ σᾶς τὸ λέμε ἐμεῖς, βέλαια καὶ θέλει! "Α! καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα... Δὲν δοκιμάζετε νὰ 'δοῦμε πῶς θὰ σᾶς πηγαίνει τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ;... Νά... ἔχομε τὸ μεγάλο μεταξωτὸ σάλι τῆς Λιλίνας... τὸ κόκκινο... Νὰ τὸ κάνουμε σὰν κορσάζ τοῦ χοροῦ, καὶ νὰ σᾶς τὸ δοκιμάσωμε, νὰ 'δοῦμε πῶς σᾶς πάει... Μᾶς τὸ δίνεις, Λιλίνα;

— "Ακούς ἐκεῖ;... πολὺ εὐχαρίστως! ἀπαντᾷ ἡ Λιλίνα, λιγωμένη στὰ γέλια.

Τὰ τρελλοκόριτσα ἔβαλαν στὴ μέση τὴν δεσποινίδα Ἐρατῶ καὶ τὴν ἐβοήθησαν νὰ βγάλῃ τὸ φουστάνι τῆς. "Ὅταν ἔμεινε μὲ τὸ μισοφουστάνο καὶ μὲ τὸν κορσέ τῆς, ἡ Λιλίνα τὴν ἐστόλισε μὲ τὸ κατακόκκινο σάλι. Τὰ ἄλλα κορίτσια τὴν ἐβοηθοῦσαν τῆς ἔδιναν καρφίτσες διὰ νὰ καρφιστώσῃ τὸ σάλι. Ὑστερα εὐρήκαν μερικὰ ψεύτικα λουλούδια, τὰ ἔδεσαν μ' ἐνακόκκινο φιόγκο καὶ τὰ ἐκάρφωσαν εἰς τὰ ψαρρά μαλλιά τῆς καϊμένης τῆς τρελλῆς, ποῦ ἐστεκοτανε καὶ τὴν ἔκαμαν ὅ,τι ἠθέλαν.

— "Αχ! δεσποινὶς Ἐρατῶ! τί εἶ.



"Τὴν ἐβοήθησαν νὰ βγάλῃ τὸ φουστάνι...» (Σελ. 276.)

μορφὴ! τί κομψή! τί καλὴ ποῦ εἶσθε ἔτσι! — τῆς ἔλεγαν αἱ κατεργαροῦλες. — Μά... πρέπει καὶ νὰ γυμνασθῆτε, πῶς νὰ κάνετε τὰς ὀβερδέτισσες... Τ' ἀκούτε; τὰς ρεβερέντισσες!

(Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*** Τὸ νὰ νομίζωμεν ἐν πρᾶγμα ἀκατόρθωτον εἶνε τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον τὸ καθιστῶμεν πραγματικῶς τοιοῦτον.

*** Μεταξὺ τοῦ εὐεργέτου καὶ τοῦ εὐεργετηθέντος ὑπάρχει μία συμφωνία αὐστηρῆ ἢ μὲν πρῶτος νὰ λησμονῆσῃ ἀμέσως τὴν εὐεργεσίαν, ὁ δὲ δεύτερος νὰ τὴν ἐνθυμῆται πάντοτε.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Πῶς εἶπατε; — εἶπεν ὁ κανακάρης μας, κόκκινος ἀπὸ τὴν ταραχὴν του.

— Εἶπα, ἐξηκολούθησα ἐγὼ μὲ περὶ φρόνησιν, ὅτι, εἰς τὰ δάση μας, τῆς Κεντρῆας Ἀφρικῆς, ὁ μανδρίλλος θεωρεῖται ὡς τὸ ἡλιθιώτερον τῶν ζῴων, — τὸσον μάλιστα, ὥστε τὴν Πρωταπριλίαν, τὸ ἀστεῖο τῆς μόδας εἶνε νὰ στέλνουν τοὺς μανδρίλλους νὰ τρίψουν νὰ νερά τῆς λίμνης μὲ κιμωλίαν γιὰ νὰ γυαλίσουν καλλίτερα. Καὶ τὸ ἀστείότερον εἶνε ὅτι αὐτοὶ πηγαίνουν... Τότε, νὰ βλέπετε ἀπὸ κανένα μέρος αὐτὰ τὰ βλακόμετρα, πῶς προσπαθοῦν νὰ πιᾶσουν τὸ νερὸ μὲ τὰς πατούσας τῶν γιὰ νὰ τὸ τρίψουν καὶ νὰ τὸ γυαλίσουν. Εἶνε ξεκαρδιστικώτατον τὸ θέαμα!

"Ὁ ζεβράκος ἔχασε τὴν μύτην του εἰς τὸ παχνί του διὰ νὰ πνιγῇ τὰ μανιῶδη γέλια ποῦ τοῦ ἤρχοντο...

"Εκεῖνος ὁμῶς ποῦ δὲν ἐγελοῦσε ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας, ἦτο ὁ πῖθηκος. Μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω, μὲ τοὺς γρόνθους τοῦ σφιγμένους, ἦτο πράσινος ἀπὸ τὸ κακό του. Τὰ χείλη του ἔτρεμαν, καὶ ἐμουρμούριζε μέσα στὰ δόντια του:

— Νὰ τρίβουν τὰ νερά τῆς λίμνης μὲ κιμωλίαν γιὰ νὰ γυαλίσουν... Ποτὲ δὲν εἶδα τοὺς ἀδελφούς μου νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ γελοῖο πρᾶγμα!

— Τοὺς ἀδελφούς σας; ἐφώναξα ἐγὼ, ὑποκρινόμενος ἔξοχα τὸν ἐκπληκτον... "Α! μὰ εἶσθε καὶ σεῖς λοιπὸν πῖθηκος μανδρίλλος;

"Εκεῖνος ἐγαύγισε, σὰν λυσασσμένος: — Τί; μήπως μὲ εἶχατε πάρῃ γιὰ καμμιά σαρδέλλα ἢ γιὰ κανένα ἀπτηνοδύτην;

Εἶπα πολὺν διάθεσιν νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅτι τὸν εἶχα πάρῃ γιὰ κουκουβάγια ἐκρατήθη ὁμῶς καὶ τοῦ εἶπα, τάχα μὲ ἀδιαφορίαν:

— "Ὁχι! Σᾶς ἐπαίρνω γιὰ βαβουῖνο! Ὁ μανδρίλλος ἐτραβήχθη ὀπίσω μὲ ἄγρια μουγγρίσματα:

— Γιὰ βαβουῖνο!... γιὰ τὸν ἀσχημότερο ἀπὸ τοὺς πῖθηκούς!... Ἐγὼ, τὸ βασιλόπουλο, ν' ἀκούω ἔτσι νὰ μὲ ὑβρίζῃ ἕνας... ἱππαπο... ἕνας ἱππιπα... ἕνας ὀπποπα...

"Ἡ μανία τὸσον τὸν ἐπνιγε, ὥστε δὲν κατώρθωνε νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν: ἱπποπόταμος. Τὴν ἄφισε λοιπὸν εἰς τὴν μέσην, καὶ, καθὼς μοῦ ἐρριγγε ἕνα βλέμμα ποῦ ἤμποροῦσε νὰ σκοτώσῃ καὶ ἱπποπόταμον, ἂν τὰ μάτια του ἦσαν κίνες ρεβόλβερ:

— Εἶσθε ἐὰν αὐθάδης! οὐρλίαισε. Καί, ἄμα φθάσω εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην θὰ κάμω τὰ παράπονά μου εἰς τὸν

Πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν... Διότι ἐμένα τὰ χέρια μου φτάνουν μακριὰ, ξέρετε!

— Παραπολὺ μακριὰ μάλιστα, ἀπήνησα ἐγὼ μὲ ἡρεμίαν μεγάλην ἄμα εἶσθε καθισμένοι, τὰ χέρια σας σέρνονται κάτω. Καὶ φαίνεσθε σὰν καμπούρης!

Τὸν ἐπίασαν σπασμοί, καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ πόδια ἀπὸ τὴν λύσσαν του. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔκαμνε, ἐξερρίζωσε μίαν φούχτα μαλλιά ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἀμέσως ὁμῶς, ἔβαλε τὰς φωνὰς ἀπὸ τὸν πόνον:

— Φωτιά νὰ κάψῃ ὅλα τὰ καρύδια! εἶπε κλαψιάρικα, ἐνῶ ἔτριβε τὸ κράνιον του. — Πόσο ἐπόνεσα!

Καὶ μ' ἕνα φοβερὸν μορφασμὸν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν φάτην του. Ἐγρύλλιζε κἂτι ὕβρεις, ποῦ δὲν τὰς ἤκουα καλὰ. Ὅταν ὁμῶς ἐφθασεν ἐκεῖ, δευτέρα φωνὴ ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ στόμα του! Ἡ γαβάθα, ποῦ τοῦ εἶχαν φέρῃ, ὅπως κάθε πρωί, γεμάτην μὲ ρύζι, καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχεν ἐγγίση ἀκόμη, ἡ γαβάθα του ἦτο ἀδεια!

"Ἐκαμε σὰν τρελλὸς μεταβολὴν πρὸς τὸ μέρος μας κ' ἐβροντοφώνησε:

— Ποῖος εἶνε ὁ ἄθλιος ληστής, ποῦ μοῦ ἔκλεψε τὸ πρόγευμά μου;

— Ἐγὼ, ἐνιαούρισε μίαν φωνὴ εἰρωνική.

Καὶ εἶδαμεν, κοντὰ στὴν μισοανοιγμένη θύραν, τὸν Μάστρο-Πούφ, τὸν γάτο τοῦ πλοίου, ὁ ὁποῖος, καθήμενος ἀνακούρδα, μὲ τὰ μάτια του μισόκλειστα καὶ μὲ ὕφος μακάριον, ἔγλυψε τὰ μουστάκια του κ' ἐκύτταζε τὸν πῖθηκον μ' ἐμπαικτικὸν ὕφος:

— Ἀγαπητέ μου Αὔγουστε, τοῦ εἶπε μὲ λεπτὴν εἰρωνείαν, ἂν οἱ κόλακες ζοῦν εἰς βάρος ἐκείνου ποῦ τοὺς ἀκούει, οἱ πολυλογάδες ἀπ' ἐναντίας κάμνουν δι' ἐξόδων των νὰ ζῆ ἐκεῖνος ποῦ δὲν τοὺς ἀκούει. Αὐτὸ τὸ μάθημα ἀξίζει μίαν γαβάθα ρύζι, ὑποθέτω. Ἄν ἦσθε ὀλιγώτερον ἐνησυχολημένος μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ θαμβώσετε τοὺς ἀκροατάς σας μὲ τὰς παλάβρες σας, θὰ ἐπροσέχατε κἄπως καλλίτερα τὴ γαβάθα σας. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα παράπονο, ἀληθινά... τὸ ρύζι σας μὲ τὸ λαρδί ἦτο ἐξαιρετό. Σᾶς χαιρετῶ, βασιλόπουλό μου!

Καὶ ἐξηφανίσθη ὁ γάτος, ἀφίσας τὸν δυστυχῆ μανδρίλλον σιγηλὸν καὶ πολὺ πεσιμωμένον ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀδειανὴν γαβάθαν του. Ἐγὼ τὸν ἐλυπήθηκα.

— Ὑψηλότατε, τοῦ εἶπα, αὐτὸς ὁ Πούφ εἶνε ἕνας ἀπαίσσιος ἀστεῖος! Ἐλάτε νὰ συμμερισθῆτε τὸ λιτόν μας πρόγευμα. Ἄμα ὑπάρχη φαγητὸν γιὰ δύο, ὑπάρχει καὶ γιὰ τρεῖς.

"Ὁ πῖθηκος ἐπεινοῦσε καὶ δὲν ἐχρείασθη πολλὰ παρακάλια. Μ' ἕνα πῆδημα,

εὐρέθη κοντὰ μας. Μοῦ ἔπιασε τὴν πατούσά μου καὶ μὲ τὰ τέσσαρα χέρια του.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Κολίβριε! μοῦ εἶπε μὲ συγκίνησιν. Αὐτὸ ποῦ κάμνετε τώρα γιὰ μένα, ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω... Καί, ἂν ὁ τίτλος τοῦ Καρυδοσπάστη τοῦ Μεγαλειοτάτου πατρὸς μου σᾶς εἶνε εὐάρεστος, δὲν ἔχετε παρὰ μίαν λέξιν νὰ πῆτε... Σᾶς διορίζω ἐν τῷ ἄμα.

— Εὐχαριστῶ! τοῦ ἀπήνησα... Ἄρκετὰ καρῶτα



"Ἐτραβήχθη ὀπίσω μὲ ἄγρια μουγγρίσματα...» (Σελ. 276, στ. γ.)

εἶνε μέσα στὸ παχνί μας ὥστε νὰ ἔχωμε νὰ χάθωμε κ' οἱ τρεῖς μας. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ χάθω καὶ κοῦρες, βασιλόπουλό μου.

"Ἐκοκλίνισε, δὲν μοῦ ἀπήνησε τίποτε κ' ἐκάθησε νὰ φάγῃ μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

"Ἄλλα μὲ φύσεις τὸσον ἐγώιστικὰς καὶ ἀλαζονικὰς, ὅσον αὐτοῦ τοῦ ἔλεεινοῦ Αὔγουστου, ἡ εὐεργεσία εἶνε πάντοτε χαμένη.

"Εκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ, δὲν ἐνθυμῆτο πλέον παρὰ τὰ περιπαίγματά μου, καὶ εἶχε λησμονήσῃ τὴν καλωσύνην ποῦ τοῦ ἔκαμαμεν. Μᾶς ἐστρεφε πάλιν τὴν πλάτην μὲ περιφρόνησιν, καὶ δὲν ἐξέσφιξε πλέον τὰ δόντια του, εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου μας, παρὰ διὰ νὰ γρυλλίξῃ καὶ νὰ μασσοῦλίζῃ ἐναντίον μου κατάρως καὶ ὕβρεις.

"Ἀπὸ μίαν μύγαν, ἡ ὁποία τὸν ἐγνώριζεν ἰδιαιτέρως καὶ ἦλθε καὶ μοῦ ἐβοούξεν εἰς τὸ αὐτὸ ὄλην τὴν ἱστορίαν του, ἔμαθα τότε πόσον βάσιμοι ἦσαν αἱ ἀμφιβολίαί μου περὶ τῆς ἐνδόξου καταγωγῆς του. Ὁ πατέρας του, ὁ περιώνυμος αὐτοκράτωρ Κρι-κρῆς, ἦτο ἕνας κατοικοῖχος μανδρίλλος πολὺ ταπεινός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν εἰδῆσιν περὶ τῆς δῆ-

θεν ἐξουσίας του ἐπὶ τῶν ὁμοίων του. Ἡ μητέρα του, τὴν ὁποῖαν εἶχαν παγιδεῦσῃ οἱ ἄνθρωποι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Αὔγουστου, ἔκαμνε τὰ δύσκολα καθήκοντα τῆς σοφῆς μαϊμούς εἰς ἐν ἐπαρχιακὸν ἱπποδρόμιον.

"Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ «τὰ ἀπέραντα δάση, τὰ ὁποῖα ἔκυπταν τὸν αὐγένα ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ πανισχύρου πατρὸς του», ἦσαν ὅλα-ὅλα ἕνας παληγο-κοκφορνίξ, ὅπου ὁ Αὔγουστος εἶχε γεννηθῆ, ἐπάνω-ἐπάνω, σ' ἕνα κλαδί τῆς σοφίτας τοῦ ἔκτου πατώματος!

"Ἐτσι γράφουν τὴν ἱστορίαν αὐτοὶ οἱ μανδρίλλοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΟΡΝΡΟΖ

"Ἡ Νέα Ὀρλεάνη! — δηλαδὴ ἀγγλιστί: ἡ Νιοῦ-Ὀρλεανς! Ἐφθάσαμεν, καὶ ὅλοι ἀποθιβάζονται. Ἡ Μαριωάτη Ρέγγα ἔχει εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς τῆς πόλεως, πρωτεύουσος τῆς Λουϊζιάνας, ἡ ὁποία εἶνε κτισμένη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικίου, ἐντὸς τοῦ Δέλτα τοῦ Μισσισιππῆ, τοῦ παλαιοῦ Με-

σασεμπὲ τῶν Ἐρυθροδέρμων, ἦτοι τοῦ «Μεγάλου Νεροῦ». Πραγματικῶς Μεγάλου Νερό, σᾶς βεβαῖω! Ὁ ποταμὸς αὐτὸς εἶνε ὁ γίγας τῶν ποταμῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, διότι ἔχει μῆκος τεσσάρων χιλιάδων χιλιομέτρων! Ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ποταμοῦ, βάζω διὰ πρώτην φοράν τὸ πόδι μου ἐπάνω εἰς τὸ ἀμερικανικὸν ἔδαφος.

Κόσμος καὶ κόσμος περιέργων ἐμαζέθη εἰς τὴν προκουμαίαν διὰ νὰ ἰδῇ ἀποθιβαζόμενον τὸ φορτίον τοῦ πλοιάρχου Θωμᾶ Στίκ, ὁ ὁποῖος ἦτο πασίγνωστος εἰς ὄλην τὴν πόλιν. Τὰ λευκὰ φορέματα τῶν κυριῶν φαίνονται ἐκεῖ ἀνακατευμένα μὲ τὰ μελανὰ δέσματα τῶν μαύρων.

"Ἀπερίγραπτος συγκίνησις μὲ κυριεῖει καθὼς πατῶ τὴν σιδηρᾶν γέφυραν, τὴν ὁποῖαν ἔστησαν ἐπίτηδες δι' ἐμὲ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου εἰς τὴν προκουμαίαν. Καὶ ψιθυρίζω:

— Χαῖρε, εὐγενὴς πατὴρ τοῦ Φραγκλίου καὶ τοῦ Οὐασιγκτῶνος, τῶν ἐνδόξων θεμελιωτῶν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν! Χαῖρε καὶ



"Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου Κολίβριε...» (Σελ. 277.)

σύ, ὦ Λουίζιανὰ, ἀρχαία γαλλικὴ ἀποι- κία!

"Ἄν ἐγγώριζα τὸν ἐθνικὸν ὕμνον τῆς Βορειοαμερικανικῆς Συμπολιτείας, θὰ τὸν ἐτόνιζα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευρόνων μου. Δὲν τὸν γνωρίζω ὅμως, καί, ἐκτὸς τούτου, τὸ πλῆθος ποῦ μὲ κυττάζει, ἐνῶ μὲ ἀκολουθοῦν ὁ Κοκ- λίκος καὶ ὁ Αὔγουστος, βάζει τόσες φω- νές καὶ κακὸ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν, ὥστε ἡ φωνή μου θὰ ἐπνίγεται.

"Ὁ! ἕνας ἐλέφας! φωνάζει, εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, μία ὠραία καὶ κομψή κυρία, ξανθοτέρα ἀπὸ τὰ στάχυα καὶ ροδαλωτέρα ἀπὸ τὰ ρόδα. — Ὁ! Τάφ, Μάτζη, Μπέν, τρεχάτε λοι- πόν, νὰ δῆτε ἕνα ἐλέφαντα!

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἡ κομψὴ καὶ θελκτικὴ ἐκείνη κυρία δὲν ἔχει σπουδά- ση ὅπως πρέπει τὴν Ζωολογίαν. Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ὅμως, καὶ ἴσως διὰ τὰ φωνάζη κοντὰ τῆς τὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων εἶχε προσφέρῃ τὰ ὀνόματα, κάμνει, τὸσον σφοδρὰς χειρονομίας μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ὥστε χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐξαπο- στέλλει ἕνα μπάτσον εἰς ἕνα μαῦρον, ἐνῶ μὲ τὴν χορευτὴν ὀμβρέλλαν τῆς κατακρημνίζει τρία καπέλλα, καὶ μὲ τὴν ἄκραν μιάς μπαλένας τῆς ὀμβρέλλας ἀνασηκῶνει πρῶτὰ τὴν μύτην μιάς γριού- λας ποῦ ἐπαλοῦσε πορτοκαλία κ' ἐπει- τα θερίζει: τὰ μαλλιά ἀπὸ τὸ κεφάλι ἐνδὸς ἰσχυροῦ κυρίου.

(Ἐπειτα συνέχεται). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμυζῆ].

ΤΑ ΓΕΝΕΘΙΑ ΤΗΣ ΛΩΛΟΥΛΑΣ

(Τέλος ἴδε σελίδα 270.)

Τὰ δύο δίδυμα, χειροκρατούμενα, ἐπλησίασαν μαζί καὶ τὰ δύο.

— Ποῖς ἀπὸ τοὺς δύο, πρῶτὰ; ἤρω- τησεν ὁ κουρευτῆς.

— Ἐσύ, Τουτοῦ, εἶπεν ὁ Τοτός.

— Ἐσύ, Τοτό, εἶπεν ὁ Τουτοῦς.

— Τοὺς ἢ Τός, τὸ ἴδιο εἶπε γιὰ μένα, ἀρκεῖ νὰ κάνετε γρήγορα! εἶπεν ὁ κου- ρεύς.

Τὰ δύο δίδυμα ἐχωρίσθησαν. Ἐγινε καὶ εἰς αὐτὰ ἡ ἐγγείρησις τοῦ κουρεῦ- ματος. Ὁ Τουτοῦς ἐμάζευσεν ἀπὸ κάτω τὰ μαλλιά τοῦ Τοτοῦ, καὶ ὁ Τοτός τὰ μαλλιά τοῦ Τουτοῦ. Ὑστερα, τὰ ἄλλα παιδιά, ποῦ εἶχαν κοντὰ μαλλιά, ἐκά- θησαν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν πολυθρόναν διὰ νὰ τοὺς τὰ κοττήν ἀκόμα ὁ κουρεύς.

— Κύριε κουρέα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης πρὶν φύγουν ἀπὸ τὸ κουρεῖον, μήπως ἔχετε κανένα κουτί νὰ μᾶς δώσετε γιὰ νὰ βάλωμε μέσα τὰ μαλλιά τῆς Λω- λούλας;

Ὁ κουρεύς ἔφαξε εἰς τὰ συρτάρια του, ἔβγαλε ἕνα ἄδειο κουτί ἀπὸ σαπού- νια, καὶ τὸ ἔδωκε στὸν Γιαννάκη. Ὁ

Γιαννάκης τὰ ἐτακτοποίησε μέσα, καὶ ὄλη ἡ συντροφιά ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ κουρεῖον μὲ περισσότερα γέλια παρὰ ὅταν εἶχαν ἔλθῃ. Κ' ἐγελοῦσαν τόσον περισσότερο, ὅσον ἐδέλεπαν ὅτι ἡ Λω- λούλα ἐφαίνετο σὰν ἀγόρι, καὶ τὰ δίδυμα δὲν ἐφαίνοντο πιά σὰν κορίτσια.

— Νὰ πᾶμε τὴν Λωλούλα σπιτί τῆς, ἀν πομπῇ καὶ παρατάξει! — ἐπρότεινεν ὁ Γιαννάκης.

Ἡ πρότασις τοῦ ἐγινε παμφερεῖ δεκτῇ. Καθὼς ἐπήγγιναν εἰς τὸν δρό- μον, ἕνας χωρικός, γείτονας τῆς Λω- λούλας, ἐσταμάτησε μὲ τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια ποῦ ἔκαμαν τὰ παιδιά, καὶ ἤρώτησε τὴν κουρεμμένην:

— Ποῦ πᾶτε ἔτσι, σὰν νὰ πηγαινέτε νὰ πῆτε τὸν Ἀη-Βασίλη;...

— Πᾶμε στὸν κυρίον Μιλτιάδη! ἀ- πήντησεν ἡ Λωλούλα.

— Ἀ!... Νὰ, ἐκεῖ κάτω εἶνε στὸ σπιτί του. Πᾶτε νὰ παίξετε μὲ τὴν μι- κρούλα τὴν κόρη του, δὲν εἶν' ἔτσι; Μή- πως εἶσαι συγγενὴς τῆς τοῦ λόγου σου; — Ναι, στενὴ συγγενὴς! εἶπεν ὁ Γιαν- νάκης ἀπαντῶν ἀντὶ τῆς Λωλούλας.

"Ὅταν ὁ χωρικός ἀπεμακρύνθη, νέα γέλια καὶ χαρές. Γιὰ φαντασθῆτε! Ἡ Λωλούλα ἐγίνε ἀγνωρίστη! οἱ γείτονες δὲν τὴν ἐγνώριζαν! Καὶ ὅλα τὰ ἀγόρια ἐπλησίασαν διὰ νὰ τὴν ξανακυττάξουν: ἦτανε πολὺ ἀστεία μὲ τὰ καινούρια μούτρα τῆς. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδίας, τῆς ἐφαίνετο παράξενο, ἄμα ἔστρεφε τὸν λαιμό τῆς, ποῦ δὲν ἐτραβοῦσε πιά κα- τόπιον τῆς ἐκεῖνο τὸ κύμα τῶν μαλλιῶν.

Καί, ἐπειδὴ ἦτο ἐλαφρὸ τὸ κεφάλι τῆς, ἤθελε ὄλο νὰ τὸ κουνᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔκαμνε σὰν ἀνεμόμυλος.

Ὁ Τοτός δὲν ἐσήκωνε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν Τουτοῦ:

— Τί ἐπαθεῖς, Τοτό, καὶ μὲ κυττά- ζεις ἔτσι;

— Σὲ κυττάζω γιὰ νὰ δῶ πῶς εἶσαι, τώρα ποῦ ἔγινες κουτρούλης. . . καὶ νὰ μὴ σὲ ξεχάσω! εἶπεν ὁ Τοτός.



Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὸ σπιτί. Ἐνας φάθος ἐπίασε τ' ἀγόρια, κ' ἐφυ- γάν ὄλα. Ἡ Λωλούλα εἰσώρμησεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ μητέρα τῆς ἐκαθότανε κ' ἐκεντοῦσε. Ἐκρατοῦσεν ἡ θεότρελλῃ στὰ χέρια τῆς τὸ κουτάκι, τὸ γεμάτο μὲ τὰ κομμένα σγουρὰ μαλ- λιά τῆς.

— Νὰ τα! εἶπε μὲ θάρρος, καθὼς ἐβήκε.

Καὶ ἤνοιξε τὸ κουτί, ποῦ ἐμύριζεν ἀπὸ τὰ σαπούνια. . . Ἡ μητέρα τῆς ἐ- μεινε σὰν ἀπολιθωμένη, βωδὴ ἀπὸ τὴν τρομάραν τῆς. Καὶ ἔπειτα ἤρχισε:

— Μά... εἶσαι τρελλή, κόρη μου, τρελλή γιὰ δέσιμο! Ποῖς σοῦ ἔβαλε αὐτὴν τὴν ἰδέα; . . . Ἀχ! κρῖμα στὰ

ὠραῖα μαλλιάκια! . . . Ἀχ! Θεέ μου! τί τρελλοκόριτρο! πῶς μὲ συγγίζει! πῶς μὲ σκοτίνει! . . . Ὁραῖα ἔγινες τώρα! Σὰν κουρεμμένη προβατίνα. . . Ποῖς σοῦ τὰ ἔκοψε;

— Ὁ κουρέας! εἶπε δειλὰ ἡ μι- κρούλα.

— Ἀ! τὸν κακούργο!

Καὶ ἡ μαμμὰ τῆς Λωλούλας, ἀρχί- ζει καὶ τὴν μαλλόνει, τὴν μαλλόνει ἀλύ- πητα, χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Ἡ Λωλούλα ἦτον ἔτοιμη ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα. « Πῶς νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου; » ἔλεγεν ἀπὸ μέσα τῆς. . . Ἐξαφνα σιχόνεται.

— Μαμμάκα μου, ξέρω ἐγὼ πῶς νὰ σὲ παρηγορήσω. Πᾶω στὸν Γιαννάκη, νὰ τοῦ πῶ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Ἀρπάζει τὸ κουτί, ὅπου ἦσαν τὰ μαλ- λάκια τῆς, ἀναβαίνει στὸ δωμάτιόν τῆς, φάγναι στὰ συρτάρια, παίρνει ὅσες κορ- δέλλες καὶ κορδελλίτσες εἶχε, καὶ τρέ- χει νὰ εὕρῃ τὸν Γιαννάκη, εἰς τὴν ἀλ- λην ἄκραν τοῦ δρόμου:

— Ἡρθὰ νὰ δέσωμε πάλι τὰ μαλλιά μου, γιατί ἐθύμωσε ἡ μαμμά. . .

— Πῶς; νὰ τὰ δέσωμε! . . . Πῶς νὰ τὰ δέσωμε; δὲν δέγονται! . . .

— Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ. . . Νὰ. . . θὰ παίρνης ἕνα-ἕνα πλεξιδάκι, θὰ τὸ κρα- τῆς, κ' ἐγὼ θὰ τὸ δένω μ' ἕνα κορδελ- λάκι, κ' ὕστερα ἐσύ θὰ τὸ δένῃς στὸ κε- φάλι μου στὰ ἄλλα τὰ μαλλιά. . .

Ὁ Γιαννάκης εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐκα- τάλαθε τίποτε, καὶ ἐχρειάσθη πολλὸν κό- πον ἡ Λωλούλα διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ:

— Ἐλα, καίμυε! γιατί ἄλλοιῶς θὰ μὲ κάνῃς νὰ κλάψω, καὶ ἡ μαμμά θὰ θυμώσῃ παραπάνω. . . Νὰ! πιάσε αὐτὴ τὴν κορδέλλα. . . ἔτσι. . .

Ὁ Γιαννάκης ὑπήκουσεν, ἔκαμεν ὅ,τι ἠμπόρεσε, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν τὸ κεφαλάκι τῆς Λωλούλας ἦτο σὰν. . . ψεύτικο ἀπὸ τὰ πολλὰ κορδελλάκια, ὅπου ἦσαν κρεμασμένα τὰ πλεξιδάκια, ἀντὶ νὰ κρέμωνται: τὰ κορδελλάκια ἀπὸ τὰ πλεξιδάκια.

Ἐπῆστρεψεν ὄλη χαρὰ εἰς τὴν μη- τέρα τῆς, ἡ Λωλούλα.

— Νὰ με, μαμμά! μὴ μὲ μαλλώσῃς πιά! τώρα, ὅλα τὰ μαλλιά μου εἶνε στὴν θέσι τους.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ μαμμά τῆς Λω- λούλας, ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, ἤρχισε νὰ γελᾷ μὲ ὄλην τὴν καρδίαν τῆς.

— Λοιπόν, εἶπεν εἰς τὴν κόρην τῆς, ἐξαγαφύτρωσαν τὰ μαλλιά σου;

Ἡ Λωλούλα δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐσυλλογίσθη τὸ δοντάκι τοῦ Γιαννάκη, ποῦ τὸ ἔβγαλαν, καὶ τώρα ἤρχισε νὰ ξαναφutrῶν. « Ἐτσι θὰ ξαναφutrῶσων καὶ τὰ μαλλιά μου », ἐσκέφθη.

— Δὲν ἐξαγαφύτρωσαν ἀκόμα. . .

ἀλλὰ θὰ ξαναφutrῶσων, ὅπως τὰ δόν- τια. . . Μονάχα, δὲν πρέπει νὰ τὰ πει- ρᾶω. . .

— Ἄλλην φορὰν, τῆς εἶπεν ἡ μαμμά τῆς, νὰ μὴν κάνῃς τίποτε πιά, χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃς.

— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου, εἶπεν ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε μᾶθῃ τὰ διατρέξαντα. Ἐγὼ τῆς εἶπα: « Κάμε το, ὅ,τι θέλεις, τὸ πεντόφραγκο.

— Ναι, εἶπεν ἡ μαμμά, ἐγὼ ὅμως ἀπορᾶ καὶ ἐξίσταμαι πῶς τῆς ἦλθε αὐτὴ ἡ τρέλλα! . . .

— Ἐγὼ δὲν ἀπορᾶ διόλου, διέκοψεν ἡ Λωλούλα, καὶ ἔδειξε τὸ ὠρολόγι τοῦ τοῖχου. — Γιὰ κυττάξετε ἐκεῖ. . . τί ὠρα εἶνε;

— Ἐπτὰ πὰρὰ πέντε.

— Σωστά. Δὲν εἶχα λοιπὸν κλείσῃ ἀκόμα τὰ ἑπτὰ μου χρόνια. . . Ὑστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ποῦ θὰ τὰ κλείσω, θὰ γίνω γνωστικὴ, δὲν θὰ εἶμαι πιά ἡ Λω- λούλα, καὶ δὲν θὰ ξανακάμω τρέλλες!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Ἡλεκτρικὸν Σιδηρόδρομον. Ὁ μικρὸς Νάκης: — Δὲν μοῦ λές, Ντιντῆ- ὅω γράφει « Ἀπαγορεύεται τὸ ἀνοίγειν τὰς θύρας ». Ἀπὸ ποῦ θὰ βγοῦμε λοιπόν; Ὁ μικρὸς Ντιντῆς: — Μά, φαίνεται, ἀπὸ τὸ παράθυρο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοκινάμετου Αἰγιαλοῦ

Εἰς τὸ τραπέζι ἡ Κῆλια ἀφρημένη κἀνε τὸ σταυρὸ τῆς μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ.

Μίνα. — Καίμυε, δὲν προσέγεις; Μὲ τὸ δεξιὸ κάνουν τὸ σταυρὸ.

Μιράντα (ἐπεμβαίνουσα). — Ὄψ και σύ, καίμυε! Σπουδαῖο πρᾶγμα! Ἄν ἦτο καὶ τὸ δεξιὸ ἀριστερό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Σημαιοφόρου

Ἐρωτοῦν τὴν Σοφίαν ἀν ἐφέτος μὲ ὄλον τὸ κῆθος τῆς θὰ πᾶῃ ταξεῖδι σὲ κανένα παραθα- λάσσιον μέρος.

— Βέβαια, ἀπήντησε. . . Μόνον, γιὰ νὰ μὴ παρεξηγηθῶ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐπειδὴ ἔχω πέν-θος, θάνακασθῶ νὰ εὕρω καμμιὰ παραθαλά- σσιον πόλιν τῆς Μαύρης Θαλάσσης. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου

Διηγήσας τῶν Συνδρομητῶν (φιλοσοφῶν). — Ὁ χρόνος τρώγει σιγὰ σιγὰ τοὺς ἀνθρώ- πους!

Διηγήσας τῆς Νοσοτίας. — Τι λές καλέ! ἔχεις μυαλό; Ὁ παππούς εἶνε ἐννενηντα χρό- νων καὶ δὲν εἶνε διόλου φαγωμένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπερτόδουλου

Ἀλεξάνδρα. — Ποῖα εἶνε ἡ ἀπόστασις με- ταῦ ἡλίου καὶ γῆς; Μέλλον Διπλωμάτης. — Τριάντα ἑπτὰ ἐ- καταμύρια λεῦγα περίπου.

Ἀλεξάνδρα. — Καὶ πῶς εὕρισκετε τὸν ἄ- ρημόν τοῦτον;

Μέλλον Διπλωμάτης. — Ὑπερβολικόν!!! Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐξεδρας τοῦ Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

20.— Ἡ παλαιὰ μου φίλη Ἀῦρα τῆς Κερ- κύρας μοῦ συστάξ ἕνα ἐπιμελέστατον, ἀλλ' ἀπορον κοριτσάκι ἐν Κερκύρᾳ ποῦ ἔχει με- γάλην ἐπιθυμίαν νὰ λαμβάνῃ τὴν Διάπλασιν. Ἐλπίζω νὰ τὸ ἐγγράψῃ κάποιος ἐκ τῶν φί- λων μου.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 συστάξεν Πιητὸν τῆς Ἐρῆμον ἐγγράψῃ ἡ Ἐγκυρα τῆς Σωτη- ρίας [2Ε] διὰ μίαν τριμηθίαν, τὸ δὲ Βοηθ- τικὸ Ἀηδόνη [3Ε] διὰ μίαν ἔξαμηθίαν. Ἐδγε σας καλὰ μου παιδιὰ! Τώρα νὰ ἰδῶ ποῖος θὰ τὸ ἐγγράψῃ διὰ τὴν τελευταίαν τριμηθίαν τοῦ 1906, διὰ νὰ ἔχη πλήρη τὸν τόμον.

Ἐυχαριστημένη εἶνε καὶ ἡ Φίλη τῶν Ζῶων ἀπὸ τὴν κατάφορην τῶν Εὐσημῶν τῆς Ἀλ- ληλογραφίας· ἀπρῶτα—μοῦ γράφει— ὅταν ἀρχίζῃ ἕνα γράμμα, ἔλεγα: νὰ γράψω αὐτὸ! ἔπειτα ἔλεγα νὰ μὴν τὸ γράψω, διὰ νὰ μὴ νομίσῃ ἡ Διάπλασις πῶς τὸ γράφω διὰ Εὐ- σημων. Τώρα ἐξηγεῖται ἡ συντομία τῶν ἐπι- στολῶν τῆς φίλης μου καὶ Φίλης τῶν Ζῶων ἀλλ' ἀδιάφορον, ἢ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη τῆς εἶνε ἀπεριόριστος.

Καὶ τὰ δυσάρεστα ἀκόμη ἐπεισόδια τῶν ἐξοχῶν εἶνε πλέον εὐχάριστα ἀπὸ τὴν μονο- τονίαν τῶν πόντων, μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην, Νηρηῖς τοῦ Εὐρώτα. Ἡ θύελλα, ποῦ σὰς ἔκαμε καὶ γεφυροποιούς, θὰ σὰς μείνῃ ἀλη- σμητος βέβαια. Ἀλλὰ τὸ ἀστεϊότερον ἦτο ὅτι ἔπεσαν εἰς τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ γεφύρι σας ἡ Ἐμ- πανευσημὴ Μουσιὰς, ἀντὶ νὰ πετάξῃ εἰς με- λωδικὰ ὕψη, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πῆσῃ σὺ. . . καθὸ Νηρηῖς.

Ὁ Ἄρης ἀπὸ τὴν χαρὰν του θὰ ἐπηδοῦ- σεν ἔως τὸ ταβάνι, ἀν ἡ Διάπλασις εἶνε τοὺς δεκαεξατέλιδος, καὶ προτρέπει νὰ γίνῃ ἕνας με- γάλως ἐρανος μεταξῶ τῶν συνδρομητῶν. Ἀλλὰ δὲν νομίζει ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ λείπων αἱ ἰδέαι περὶ ἐράνων καὶ νὰ ζωηρέσῃ τὸ ξε- σπάθωμα, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς παρατηροῦ ὅτι ἐφέτος νυστάζει; Ἄν διπλασιασθῶν οἱ συνδρομηταί, εἶνε δυνατὸν νὰ διπλασιασθῶν καὶ αἱ σελίδες, καὶ τότε ἡ χαρὰ θὰ εἶνε γε- νικὴ δι' ὅλους.

Τὰ ἴδια ἀπαντᾶ καὶ εἰς τὴν Ἀῦραν τοῦ Βερ- μόν, ἡ ὁποία συγκεφθεῖσα μὲ τὴν Ἀῦραν τοῦ Πηλίου, ἐπενόησεν ἕν ὠραῖον ἀληθῶς σχέ-διον, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπραγματοποιήτον, διότι αἱ ὠραῖαι ἰδέαι αὐτοῦ τοῦ εἶδους μόνον εἰς τὸ χαρτὶ φαίνονται πραγματοποιήσιμοι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή- κουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Νυκτερινὴ Ἀρόσος, α. [Χ.Γ.Σ. ἀσκήσεις δύναται νὰ στείλῃς, μόνον ὅταν προκηρῶνῃ νέον διαγωνισμὸν] Βίαιτος Ὀηγκῶ, α. [Σ. Μ. βλέπει, ἡ μαμμά πάντα ξέρει καλλίτερα.] Ἀσπρο Κουνελάκι, κ. [Χω- ρὶς ἀρχικά, διὰ νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ οὔτε ὁ Μπερτόδουλος.] Γοργόφτερον Νίκη, κ. [εὐ- χαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα κ' εὐχόμενα νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σύνθημα:] Κότινος Στέ- φανος, α. [Κ.Γ.Π. χαριτωμένον τὸ γράμμα σου, καὶ τοῦ πρᾶπει. . . στίσανος, τὸν ὁποῖον πιστεύω ὅτι γρήγορα θὰ λῆθῃς, διὰ νὰ κά- μῃς τὴν ἐκπληξίν τῆς μαμμάς.]

Ἄνανεώσεις ψευδονύμων: Ἀῦρα τοῦ Πηλίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ [Προτείνον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ- δώνυμον ἐπίσης ἴσχυον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά- σεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγενημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξων: ὁ Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὸ Ἄνθος Ἀνθέων, Κίτινον Ντόμιον, Αἰγι- ναίαν Ἀθηναῖν, Ἄνθος τῆς Εὐνοισθοσίας καὶ Νεράιδαν τῶν Ἀγρόφων—ὁ Γαλαξίας μὲ τὴν Ἐλευθέραν Ἑλλάδα, Μεγάλην Ἑλλάδα, Διαφροστωμένην Ἑλλάδα, Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα καὶ Ταπεινὸν Μενεξέν— ἡ Κυρία δὲν μὲ Μέλει μὲ τὴν Ἑλληθίαν, Φίλην τῶν Ζῶων καὶ Φοῦ διὰ βόλον—ἡ Ἄπειρος Νι- κη μὲ τὴν Ἐαρινὴν Νεφέλην, Διαφροστω- ρομένην Ἑλλάδα, Φοῦ διὰ βόλον καὶ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως—ἡ Γοργόφτερον Νίκη μὲ τὸν Ἀριεῖ. Ὑπὸ Πατριδοῦς, Βωμὸν τῆς Ἐ- λευθερίας, Μέλλοντα Διπλωμάτην καὶ Ἐ- θνικὴν Σημαίαν—ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὁξέων μὲ τὴν Αἰμιλλαν Εἰμαρμέ- νην, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ἀριεῖ καὶ Αἰγιόρο- σον τῆς Νοσοτίας—ἡ Θεσσαλίς τῶν Μου- σῶν μὲ τὴν Ἡλιόλουστον Πρωῶν, Φιλοπά- τριδα Ἑλληνοπούλιαν, Δροσόλουστο, Νύ- κια, Δροσόλουστον Χρυσσαυγὴν καὶ Δρο- σόλουστον Ἀνακιστῆς—ὁ Ἀρχοντοῦτος Φοῖ- βος μὲ τὴν Αἰμιλλαν Εἰμαρμένην καὶ Δου- μισσῶν τῶν Σαλώνων—τὸ Γλυκὸ Φιλιάκι μὲ τὴν Μπερτόδουλον, Αἰθέριον Πλάσμα, Φί- λημα Σκιάς, Ἐθνικὴν Ἀμυνᾶν καὶ Φίλην τῶν Ζῶων—τὸ Ἄνθος Ἀνθέων μὲ τὴν Εἰ- μαρμένην, Ναυτόπουλο τῆς Ὑδρας, Ὀνει- ροδόλον τῆς Δόξης καὶ Διαβατικὸ Περσιτέ- ρακι—ἡ Δροσόλουσμένη Χρυσσαυγὴ μὲ τὸ Κάσπε βρόστο, Ἰδιότροπον Σανθούλιαν καὶ Φαληροῦν Φλοισβόν—ὁ Μέλλον Διπλω- μάτης μὲ τὴν Δροσόλουσμένην Χρυσσαυγὴν, Βροτην τοῦ Αἰός, Ἰστικερές Ἄστν, Αἰμι- λλίαν Εἰμαρμένην καὶ Ψωμάκι—ἡ Γλυκία Ἑλλὰς μὲ τὴν Ἀῦραν τοῦ Ὀυρῶν, Ἡραϊὸν Νεῖλον, Διηγήσων τῆς Νοσοτίας καὶ Διη- γήσων τῶν Συνδρομητῶν—ἡ Ἑλληθίη Τοιήσης μὲ τὸ Ναυτόπουλο τῆς Ὑδρας καὶ Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας—τὸ Κάσπε βρό- στο μὲ τὸ Διαβατικὸ Περσιτέρακι, Λάτιδα τοῦ Ὁραίου, Ὁραϊὸν Τονυρίδα, καὶ Πρω- τομαγιάν—ἡ Ἡλιόλουστος Πρωῶν μὲ τὸν Μπερτόδουλον καὶ Βασιλίαν τῶν Ἀνθέων—ἡ Προτομαγιά μὲ τὴν Ἐθνικὴν Σημαίαν, Χρυσσαυγὴν, Ἄνθος Ἀνθέων, Χλόην καὶ Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχο—ἡ Ροδιά μὲ τὴν Ἄκταιοῦδα, Διαφροσμένο Τριαντάφυλλο, Ἡγεμονίδα τῆς Κοήτης, Κοητικοπούλιαν καὶ Ἄνθος τῆς Εὐνοισθοσίας—ὁ Ἄρης μὲ τὸ Ἀνημένο Κύμα, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ναυ- τοπούλιαν τοῦ Μεσολογγίου, Λευκοκινάμετον Αἰγιαλὸν καὶ Πάξ—ἡ Παπαφλέσσα μὲ τὴν Διακριθιθεὶσαν Ἀ

Γεώργιον Α. Στεμιτσιώτην (Έλαβα, άλλα δια τὸ ψευδώνυμον καὶ τὰς λύσεις πρέπει νὰ συμμορφωθῆς πρὸς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν.) Κεκοιμημένον Ροδάκιον (βέλαια θ' ἀργήσον.) Ἐθνηκὴ Ἀμυγνᾶ (ὅταν ἐπιστρέψῃς, φέρε μαζί σου καὶ κανένα...

Οὐ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυτάς. Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου. Ὁ γάρησι τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

441. Συλλαβόγραφος.

Τέσσαρα πῆρα γράμματα καὶ φθόγγο μουσικὸν Σ' αὐτῶν τῆ μεση ἔβαλα κ' ἀμέσως, τί κακό! Ἄλλοι πεθαίνουν γύρω μου, ἄλλοι ψυχομα-

Καὶ ἄλλοι τρέχουν γρήγυρα μακριὰ γιὰ νὰ σωθοῦν...

442. Λεξιγράφος.

— Μάλιστα, δικός σου εἶνε! — Ἐ! λοιπὸν τί θεὸς νὰ κάνω; — Τὶ νὰ κάνης, τί νὰ κάνης; Κένταυρο ἀπὸ τὸν Ἄδη Νὰ μοῦ φέρης ἐδῶ ἄνω.

443. Μεταγραμματισμός.

Τυχαίως ἀλλάζει θεὰ τὸ κεφάλι Καὶ γίνεται πόλις ἀρχαία, μεγάλη.

444. Αἵνιγμα.

Χωρὶς ἐμὲ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάμης ἓνα βῆμα... Λίμανες, ποτάμια καὶ κρημνοὶ δὲν θάταν πιὰ ἰστὴν φύσι, Θαύματα δὲν θὰ γίνονταν, δὲν θὰ ὑπῆρχε χρῆμα.

445. Λογοπαίγιον.

Ποία διαφορά μεταξύ ὠτός καὶ στρατοῦ; Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτιδος Ἑλληνοπούλας

446. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Δὲν ξέρω πῶς εὐρέθηκα στὴν ἑρμητιὰ μονάχου, Κ' ἐνὸς κανεῖς δὲν ἦτανε, μακριὰ κάποιος φωνάζει.

Τίς ἡ φωνὴ ποῦ ἤκουσα; Μὴ τὴν παράγει ὁ βράχος; Θεέ μου, τώρα ζύγωσε, τρέμω ποῦ πλησιάζει.

447. Δικτυωτόν.

- 1. Ἐνδοξος τὸ πρῶτον χώρα, φίλε μου, τῆς Μεσογείου. 2. Τοῦτο συγκαταριθμεῖται εἰς τοὺς ἰσθμοὺς τῆς ὑψηλοῦ. 3. Αὐτὸ δὲ γνωστὴ θεότης ἀπὸ τῆς μυθολογίας. 4. Πόλις τέλος παναρχαία καὶ κλεινὴ στὴν Ἰωνία.

448. Πυραμῖς.

Καλέτως τῶν ἀρχαίων μία χώρα, Κατόπιν ἓνα φθόγγος, μία ὄψωρα, Ἐν σκεῦος τῶν ἀρχαίων, νηρηῖς, Εἰς ῥήτωρ, καὶ ἰδοὺ ἡ πυραμῖς.

449. Ἐπιγραφή. Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς: Ὑ Ο ΕΥ Ο Ε Α Τ Σ Ρ Σ Ο Φ Λ Ε Α Υ Σ Τ Ι Α Ο Σ Κ Υ Τ Α Σ Τ Α Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων

450. Μαγικὸν γράμμα με φράσιν. Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν φράσιν:

ἄναρχος, ἀρχήθεν, κρεῖττον, ἀσπός, Νέστωρ, θυρὸς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἄετοῦ

451. Διπλὴ Συλλαβικὴ Ἄκροστιχίς.

Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄρος τῆς Ἀσίας, αἱ δευτέραι γῶραν τῆς Εὐρώπης.

- 1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας 2, Κόμη ἐνδοξος 3, Τρωκτικόν 4, Μέρος τοῦ σώματος 5, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Λαφροστεφούς Σημαίας

452. Μιντόν.

6λ-ε-θρδς-ειει-δ-αεω-τ-οαά Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Παποφλέσου

453. Γρίφος.

Μὴ μῦς ρεῖ Στῆ στῆ φε Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Καραγιωῆ

Τέλος τοῦ 96ου Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τοῦ πρόσεχους ἀρχεῖται ὁ νέος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰοστεφούς Ἀστεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 26.

313. Ἄνεμος (ἄν, Ἄϊμος).—314. Βάρβαρος, Τάρταρος.—315. Λάιος, λαός, λαγός, ἄλγος, ἄλσος—λαγός.

316. Π Α Π Ι Ν Ο Σ 317. Αἰών, Σιών, Βρώμη, Ὅσος, Σ Υ Α Γ Ρ Ο Σ Λέγω, Οἶος, Σήμα—ΑΣΘΟΛΟΣ Σ Α Ρ Δ Β Ι Σ —318—319, 1. Ο Υ Ρ Α Δ Ι Σ Η Πύλος εἶνε Σ Ο Λ Ω Μ Ο Σ πόλις 2. Ἐκ τῶν Σ Ι Π Υ Λ Ο Σ μικρῶν καὶ μεγάλων Κ Ι Α Θ Ο Σ

λα.—320—324. 1, ΟΝΟΣ (εὐρίσκει Σ Ο Ν Ο ματα.) 2, ΜΥΣ (ΣΥ Μικρ.) 3, ΑΙΣ (ἄΕΙ Ἀγάπη) 4, ΛΑΜΑ (ΑΜΑ Ἀδής)—325. ΑΘΗΝΑ, ΕΡΜΗΣ, ΤΙΑΡΑ (ΑΕΤΙΟΣ, ΘΡΙΑμβος, ΗΜΑθίων, ΝΗΡεύς, ΑΣΑφής).—326. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ.—327. Οἱ μῦς εἰσὶν ἐπιπλαθεῖς (ἡμισυ, σύν, ἐπὶ πλαθ εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πολυθελητῆρου Νεότητος

447. Δικτυωτόν.

1. Ἐνδοξος τὸ πρῶτον χώρα, φίλε μου, τῆς Μεσογείου. 2. Τοῦτο συγκαταριθμεῖται εἰς τοὺς ἰσθμοὺς τῆς ὑψηλοῦ. 3. Αὐτὸ δὲ γνωστὴ θεότης ἀπὸ τῆς μυθολογίας. 4. Πόλις τέλος παναρχαία καὶ κλεινὴ στὴν Ἰωνία.

448. Πυραμῖς.

Καλέτως τῶν ἀρχαίων μία χώρα, Κατόπιν ἓνα φθόγγος, μία ὄψωρα, Ἐν σκεῦος τῶν ἀρχαίων, νηρηῖς, Εἰς ῥήτωρ, καὶ ἰδοὺ ἡ πυραμῖς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

449. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς: Ὑ Ο ΕΥ Ο Ε Α Τ Σ Ρ Σ Ο Φ Λ Ε Α Υ Σ Τ Ι Α Ο Σ Κ Υ Τ Α Σ Τ Α Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων

450. Μαγικὸν γράμμα με φράσιν.

Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν φράσιν:

ἄναρχος, ἀρχήθεν, κρεῖττον, ἀσπός, Νέστωρ, θυρὸς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἄετοῦ

451. Διπλὴ Συλλαβικὴ Ἄκροστιχίς.

Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄρος τῆς Ἀσίας, αἱ δευτέραι γῶραν τῆς Εὐρώπης.

- 1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας 2, Κόμη ἐνδοξος 3, Τρωκτικόν 4, Μέρος τοῦ σώματος 5, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

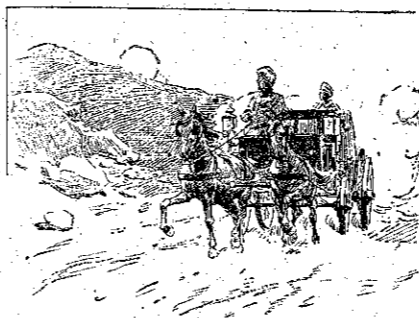
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἄπρηστια καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, Ἔτησια, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος. Includes rates for Greece (8, 4.50, 2.50) and Abroad (10, 5.50, 3).

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐξουλιῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 5 Αὐγούστου 1906 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 36



Ἡρχετο ἀπὸ τὴν Μαδράς... (Σελ. 281.)

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια).

— Ἐχεῖς δικαίον, Λίλη, δὲν ὤμιλλουσα πρὸ ὀλίγου ἐγώ, ἢ μᾶλλον ὤμιλλουσα ἢ κακὴ ἐγώ, πειστωμένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς φίλης μου. Πέσ μου εἶπὲ τὸ ἐλθρομόνησες...

— Δὲν θέλω νὰ λησμονήσω ὅτι πρὸς χάριν μου ἢ καλὴ καὶ γενναϊόψυχος Μαίρη ἠθέλησε νὰ φανῇ ἐγώστρια καὶ σκληρά...

Ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη με ἓνα φίλημα, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ πρώτη ἔσπευσε νὰ διευκολύνῃ τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησιν τῆς φίλης τῆς.

Με ἀληθινὴν ἐκπληξιν καὶ ἀπορίαν ἡ κυρία Τερνὰν καὶ ἡ κόρη τῆς ἤκουσαν ὅτι μία ξένη, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Μαδράς, ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ μαζί των.

— Ἄλλο δὲν ἔκαμαν παρὰ νὰ τὴν ἐρωτῶν, νὰ τὴν ἀναγκάζουν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ λόγια τοῦ ἀπόντος, προσπαθοῦσαι νὰ τὸν φαντασθοῦν, πῶς ἦτο καὶ ἐφαίνετο, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Λαίδης Στάγγωπ.

— Πέσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα; ἠρώτα ἡ κυρία Τερνὰν. — Πόσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα;... (Σελ. 281, στ. α')



— Πόσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα;... (Σελ. 281, στ. α')